

John Pilger: Umlčení jehňátek. Jak funguje propaganda

- CZ24 News | 18. září 2022

JOHN PILGER dokazuje, že západní propaganda používá tytéž postupy jako média Třetí říše a ptá se, zda se proti zjevným manipulacím a lžím postaví – tak jako při nástupu nacismu – ne jen jednotlivci, ale skutečně celá fronta intelektuálů, spisovatelů, novinářů a filmařů se svědomím – pokud ještě nějaké mají

V 70. letech jsem se setkal s jednou z hlavních Hitlerových propagandistek, Leni Riefenstahlovou, jejíž propagandistické filmy oslavovaly nacisty. Shodou okolností jsme bydleli ve stejné budově v Keni, kde Reifenstahlová, která unikla osudu jiných vůdcových přátel, byla na fotografické misi.

Vysvětlila mi, že „vlastenecké poselství“ jejích filmů nebylo závislé na „příkazech shora.“ Spoléhalo však na něco, co Leni nazvala „submisivní (poddanskou) prázdnotou“ německé veřejnosti. „Patřila k ní i liberální vzdělaná buržoazie?“ ptal jsem se. „Jistěže. Zejména oni,“ řekla.

Vymývání mozků

Právě na to myslím, když se rozhlížím po propagandě, která dnes pohlcuje západní společnost. My se od Německa třicátých let minulého století samozřejmě velmi lišíme. Žijeme v informačních společnostech. Nikdy jsme nebyli informovanější, ve větším kontaktu a lépe propojeni.

Opravdu? Není to tak, že ve skutečnosti žijeme v mediální společnosti, kde probíhá zákeřné a neúprosné vymývání mozků? Kde vše je filtrováno podle potřeb a lží státní a korporátní moci?

Médiím západního světa dominují Spojené státy

Devět z deseti největších mediálních společností má sídlo ve Spojených státech amerických. Internet a sociální média – Google, Twitter, Facebook – jsou většinou vlastněny a kontrolovány Američany.

Za dobu mého života Spojené státy svrhly nebo se pokusily svrhnout více než padesát vlád většinou demokratických zemí. Zasahovaly do demokratických voleb ve třiceti zemích. Na obyvatele třiceti zemí, většinou chudých a bezbranných, shodily bomby. Pokusily se zavraždit vůdce padesáti zemí. Ve dvaceti zemích bojovaly za potlačení osvobozeneckých hnutí.

O rozsahu a míře tohoto krveprolití se z velké části neinformuje, neuznává se a ti, kdo jsou za něj zodpovědní, nadále dominují angloamerickému politickému životu. Dramatik Harold Pinter prolomil toto mlčení několik let před svou smrtí v roce 2008 dvěma mimořádnými projevy.

Polib mi zadek nebo ti rozkopu hlavu

„Polib mi, nebo ti rozkopu hlavu. To je definice zahraniční politika USA,“ řekl. „Takle primitivní a hrubé to je.“

„Ovšem je právě proto zajímavé, jak neuvěřitelně úspěšná tato politika je. Používá strukturované dezinformace, rétoriku a překroucený jazyk, které jsou pro mnohé velmi přesvědčivé, ale ve

skutečnosti jsou snůškou průhledných lží. A přece je to velmi úspěšná propaganda. Proč? Mají na to peníze, mají na to technologie, mají všechny prostředky, aby jim to prošlo. A tak to dělají.“

Při přebírání Nobelovy ceny za literaturu Pinter řekl: „Zločiny Spojených států byly systematické, neustálé, kruté, nemilosrdné, ale jen velmi málo lidí o nich skutečně mluvilo. Co se Americe musí nechat, že vždy prováděla přímo klinickou manipulaci s mocí po celém světě, a přitom se tvářila jako síla všeobecného dobra. Je to brilantní, svým způsobem vtipný, ale především velmi úspěšný akt hypnózy.“

Poddanská prázdnota liberálů

Pinter byl můj přítel a možná poslední velký politický mudrc – tedy předtím, než byla disidentská politika gentrifikována, vystěhována do podzemí. Zeptal jsem se ho, zda „hypnóza“, o níž mluvil, není ona poddanská „submisivní prázdnota“, o níž mluvila Leni Riefenstahlová.

„Je to totéž,“ odpověděl. „Vymývání mozku je už tak důkladné, že jsme přeprogramováni, abychom spolkli snůšku lží. Pokud propagandu nerozpoznáte, můžete ji přijmout jako normální a uvěřit jí. To je ta submisivní prázdnota.“

V našich systémech korporátní demokracie je válka ekonomickou nutností. Dokonalým spojením veřejných dotací a soukromého zisku: Je to socialismus pro bohaté, kapitalismus pro chudé. Den po 11. září ceny akcií válečného průmyslu prudce vzrostly. Blížilo se další krveprolití, což je pro byznys skvělé.

Vše pro byznys

Dnes mají nejvýnosnější války svou vlastní značku. Říká se jim „věčné“: Afghánistán, Palestina, Irák, Libye, Jemen a nyní Ukrajina. Všechny jsou založeny na snůšce lží.

Nejproslulejší je Irák se svými zbraněmi hromadného ničení, které nikdy neexistovaly – a zcela výjimečně to USA musely přiznat.

Zničení Libye paktem NATO v roce 2011 bylo “ospravedlněno” masakrem v Benghází, který se ovšem rovněž nikdy nestal. Pro napadení Afghánistánu byla vhodnou záminkou “pomsta” za 11. září, která neměla s afghánským lidem (či Bin-Ládinem) nic společného.

Současné zprávy z Afghánistánu se již týkají jen toho, jak zlý je Taliban – a ne toho, že Bidenova krádež sedmi miliard dolarů z bankovních rezerv způsobuje rozsáhlé utrpení Afghánců. Nedávno věnovalo National Public Radio ve Washingtonu dvě hodiny Afghánistánu – ale jen 30 sekund jeho lidem hladovějícím po mnohaleté okupaci.

Válka proti Rusku skrze Ukrajinu

Na červnovém summitu v Madridu přijalo NATO, které je řízeno Spojenými státy, strategický dokument, který militarizuje evropský kontinent a stupňuje vyhlídky na válku s Ruskem a Čínou. Navrhuje se v něm „boj ve více oblastech proti rovnocennému soupeři s jadernými zbraněmi“. Jinými slovy – jaderná válka. V dokumentu se uvádí: „Rozšíření NATO bylo historickým úspěchem.“

Měřítkem tohoto „historického úspěchu“ je válka na Ukrajině. Zprávy o ní nejsou zprávami, ale pouze jednostrannou litaní, proudem překrucování, zamlčování a dezinformací. Informoval jsem o řadě válek, ale takto plošnou propagandu jsem ještě nezažil.

V únoru Rusko vstoupilo na Ukrajinu v reakci na osm let zabíjení a zločinného ničení v ruskojazyčném regionu Donbas na svých hranicích. V roce 2014 Spojené státy sponzorovaly převrat v Kyjevě, který zbavil Ukrajinu demokraticky zvoleného, Rusku přátelsky nakloněného prezidenta, a dosadil jeho nástupce, o němž Američané dali jasně najevo, že je to jejich člověk.

V posledních letech byly ve východní Evropě, v Polsku, Slovinsku a České republice, instalovány americké „obránné“ rakety namířené proti Rusku, doprovázené falešnými ujištěními již od „slibu“ Jamese Bakera Gorbačovovi z února 1990, že NATO se nikdy nerozšíří za hranice Německa.

Ukrajina je frontovou linií

NATO (čti USA) se tak fakticky dostalo na samé hranice, přes které v roce 1941 vtrhla do Ruska Hitlerova armáda, jež zanechala v Sovětském svazu více než 23 milionů mrtvých.

V prosinci loňského roku navrhlo Rusko dalekosáhlý bezpečnostní plán pro Evropu. Ten byl v západních médiích odmítnut, zesměšněn nebo potlačen dezinterpretací. Kdo četl návrhy koncipované v bodech krok za krokem, které tento plán obsahoval? Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij 24. února pohrozil, že pokud Amerika Ukrajinu nevyzbrojí a neochrání, bude vyvíjet jaderné zbraně. To byla pro Moskvu poslední kapka.

Téhož dne Rusko zahájilo invazi – podle západních médií nevyprovokovaný akt. Historie, lži, mírové návrhy, slavnostní dohody o Donbasu v Minsku – nice se rázem nepočítalo. Hned 25. dubna přiletěl do Kyjeva americký ministr obrany generál Lloyd Austin. Potvrdil, že cílem Ameriky je zničit Ruskou federaci – slovo, které použil, bylo „oslabit“. Amerika získala válku, kterou chtěla, vedenou Američany, financovanou a vyzbrojenou zástupnou a postradatelnou figurkou. Nic z toho se západní veřejnost nesmí dozvědět.

Ukrajínští náckové náhle neexistují

Oficiální narativ je jasný: Ruská invaze na Ukrajinu je bezohledná a neomluvitelná. Invaze do suverénní země je zločin. Neexistují žádná „ale“ – kromě jednoho: Kdy současná válka na Ukrajině začala, a kdo ji rozpoutal? Podle OSN bylo od roku 2014 do letošního roku v občanské válce kyjevského režimu na Donbasu zabito přibližně 14 000 lidí. Mnoho z těchto obětí mají na svědomí ukrajínští neonacisté.

Podívejte se na reportáž zpravodajské televize ITV z května 2014, kterou natočil veterán James Mates, jenž je spolu s civilisty ve městě Mariupol ostřelován ukrajinským neonacistickým praporem Azov. Ve stejném měsíci byly desítky ruský mluvících lidí zaživa upáleny nebo udušeny v budově odborů v Oděse, kterou obléhali fašističtí hrdlořezové, stoupenci nacistického kolaboranta a antisemitského fanatika Stephena Bandery. Deník New York Times ovšem označil tyto hrdlořezy za „nacionalisty“.

„Historickým posláním našeho národa v této kritické chvíli,“ prohlásil zcela otevřeně Andrej Bileckij, zakladatel praporu Azov, „je vést bílou rasu do posledního křížového tažení za její přežití, do křížového tažení proti Untermenschen vedeným Semity.“

Od února se kampaň samozvaných „monitorovatelů novinek“ (financovaných Američany a Brity s přímými vazbami na vlády) snaží udržet absurditu, že ukrajínští neonacisté náhle neexistují. Airbrushing, termín kdysi spojovaný se Stalinovými čistkami, se stal nástrojem mainstreamové žurnalistiky. Za necelých deset let byla „dobrá“ Čína airbrushem vymazána a nahradila ji „špatná“ Čína: Z úspěšné dílny světa se obratem stal rodící se nový Satan.

“Vyhubme škůdce, zatáhněme smyčku!”

Rozhodující část této propagandy pochází z USA a je šířena prostřednictvím zprostředkovatelů a „think-tanků“: Typicky nechvalně známý Australský institut strategické politiky, hlas zbrojního průmyslu, a horlivých novinářů, jako je Peter Hartcher z deníku Sydney Morning Herald, který označil ty, kdo šíří čínský vliv, za „krysy, mouchy, komáry a vrabce“ a vyzval k „vyhubení“ těchto „škůdců“.

Zprávy o Číně se proto dnes na Západě téměř výhradně týkají “hrozby z Pekingu”. Šmahem je tak zatajeno 400 (!) amerických vojenských základen, které obklopují většinu Číny. Ozbrojený náhrdelník USA sahá od Austrálie až po Tichomoří a jihovýchodní Asii, Japonsko a Koreu. Japonský ostrov Okinawa a korejský ostrov Čedžu jsou nabitě americké zbraně namířené přímo na průmyslové srdce Číny. Jeden z představitelů Pentagonu to popsals jako „smyčku“.

Kdyby lidé znali pravdu...

O Palestině se špatně píše, co si pamatuji. Pro BBC je to prý „konflikt“ „dvou příběhů“. To stačí k tomu, aby se o nejdelší, nejbrutálnější a nejbezprávnější vojenské okupaci v moderní době na Západě vůbec nemluvilo.

Rovněž vybjíjený jemenský lid téměř neexistuje. Mediálně jsou to nelidé. Zatímco Saúdové chrlí své americké kazetové bomby a po boku saúdských cílových důstojníků pracují britští poradci, více než půl milionu dětí čelí hladomoru. Kdo o tom ví? Nikdo.

Tento způsob vymývání mozků má dlouhou historii. Vraždění za první světové války bylo zamlčováno reportéry, kteří byli za svou shovívavost pasováni na rytíře, a přiznali se k němu až ve svých pamětech. V roce 1917 se redaktor listu Manchester Guardian C. P. Scott svěřil ministerskému předsedovi Lloydovi Georgeovi: „Kdyby lidé skutečně věděli pravdu, válka by byla zítra zastavena, ale oni to nevědí, a ani vědět nemohou a nesmějí.“

Mediální covid

Odmítání vidět události tak, jak je prožívají lidé v jiných zemích, je na Západě mediálním virem, stejně vyčerpávajícím jako covidová diktatura. Veřejnost smí vidět svět pouze v jednosměrném zrcadle, v němž „my“ jsme ti morální a mírumilovní a „oni“ naopak. Je to hluboce hluboce zakořeněný imperiální pohled.

Historie, která je v Číně a Rusku živě přítomná, je ignorována, a proto málokdy chápána. Je to přece jednoduché: Vladimir Putin je Adolf Hitler, Si Ťin-pching je Fu Man Chu. Epické úspěchy, jako je vymýcení krajní chudoby v Číně, jsou nic.

Jak je to zvrácené a ubohé! Kdy si to dovolíme, odvážíme či budeme smět pochopit?

V posledních letech byli mnozí z nejlepších novinářů, kteří se o to pokusili, vyřazeni z hlavního proudu. Používá se pro to slovo „defenestrování“. Prostor, který byl kdysi otevřen pro novináře jdoucí proti proudu, pro pravdomluvné, se hermeticky uzavřel.

Výkřik jménem Assange

Nejvíce šokující je případ Juliana Assange. Když Julian a WikiLeaks dokázali získat čtenáře a ceny pro Guardian, New York Times a další sebevědomé „investigativní obry“, byl oslavován. Když se

„Deep state“ postavil proti a požadoval zničení pevných disků a atentát na Juliana, stal se z Assange veřejný nepřítel. Viceprezident Biden ho označil za „hi-tech teroristu“. Hillary Clintonová se už rovnou veřejně zeptala: „Can't we just drone this guy?“ (Nemůžeme toho chlapa prostě zlikvidovat?)

Následná kampaň očerňování Juliana Assange – zpravodaj OSN pro mučení ji nazval „mobbingem“ – přivedla liberální tisk na dno. Víme, kdo to je. Považuji je za kolaboranty: za vichystické novináře (kolaboranty s nacistickou mocí. pozn. PP).

Kdy se opět i v mainstreamu zvednou skuteční novináři? Na internetu už existuje inspirativní samizdat: V tomto směru je třeba zmínit: Consortium News, založené skvělým reportérem Robertem Parrym, Grayzone Maxe Blumenthala, Mint Press News, Media Lens, Declassified UK, Alborada, Electronic Intifada, WSWS, ZNet, ICH, Counter Punch, Independent Australia, Globetrotter, práce Chrise Hedgesa, Patricka Lawrence, Jonathana Cooka, Diany Johnstoneové, Caitlin Johnstoneové a dalších v mnoha zemích Západu, kteří mi odpustí, že je zde nezmíním.

A kdy povstanou spisovatelé hodní toho jména, tak, jako se postavili proti nástupu fašismu ve třicátých letech? Kdy se postaví filmaři, jako se postavili proti studené válce ve čtyřicátých letech? Kdy se postaví satirici, jako to udělali ti o jednu generaci nazpět?

Není na čase 82 let od druhé světové války, aby ti, kdo mají přinášet pravdivé informace, opět vyhlásili svou nezávislost na tyranské moci a dekonspirovali její propagandu?

Kdy, když ne dnes? Dnes je to naléhavější, než kdy předtím.

AUTOR: John Pilger

ZDROJ: www.eurasiareview.com/09092022-silencing-the-lambs-how-propaganda-works-oped

Překlad: protiproud.info